

โดยลดการบริโภคลง เนื่องจากภาวะเงินเฟ้อมักได้รับผลตอบแทนต่ำ ดังนั้นการขาดความน่าสนใจในการฝากเงินในธนาคารเพราะดอกเบี้ยต่ำ

จึงอาจทำให้การสร้างนิสัยการออมของชาวเกาหลีเป็นไปอย่างเชื่องช้า เมื่อเทียบกับในประเทศไต้หวัน อัตราการออมในครัวเรือนเกาหลีค่อนข้างต่ำดังนั้นรัฐบาลจึงต้องนำเอาเงินลงทุนจากต่างประเทศเข้ามาเป็นจำนวนมาก หรือใช้นโยบายก่อกำเนิดเงินเพื่อตั้งกล่าวข้างต้น ซึ่งกลับก่อให้เกิดปัญหาการออมที่ต่ำลง หรือไม่เพิ่มขึ้นเท่าที่ควรอันเป็นวงจรที่ไม่รู้จบ ในประเทศเกาหลีมีนโยบายเพิ่มอัตราดอกเบี้ยเป็นครั้งคราวเพื่อบรรเทาภาวะเงินเฟ้อ แต่ทว่ารัฐบาลจะไม่ยอมใช้นโยบายนี้เป็นเวลานาน ๆ การใช้นโยบายเงินเพื่อควบคุมไปกับนโยบายการเงินที่เข้มงวดสลับกันไปย่อมเป็นเครื่องอธิบายให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและในระดับที่มากของอัตราเงินเฟ้อและอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริง สิ่งเหล่านี้มีผลให้การออมในประเทศมีไม่เพียงพอ ผลของการที่อัตราดอกเบี้ยต่ำนั้นคือ การไหลออกของเงินทุนจากประเทศเกาหลีไปยังประเทศอื่น ซึ่งอาจทำโดยผิดกฎหมายและนอกจากนั้นอาจทำให้ผู้ออมนำเงินไปใช้ในทางที่ไม่มีประโยชน์ เช่น การเก็งกำไรในที่ดิน ซึ่งผู้ออมอาจเห็นว่าตนจะได้ผลตอบแทนได้ดีกว่าการฝากธนาคาร แต่การซื้อที่ดินจะไม่เป็นผลเสียมากนัก ถ้าไม่มีการนำเงินที่ได้จากการขายที่ดินไปลงทุนในการสร้างอาคารบ้านเรือนมากเกินความต้องการที่แท้จริงอีกทอด

สถานการณ์ที่เลวร้ายเกี่ยวกับการจัดสรรเงินทุนในเกาหลีอีกประการก็คือ มีการทุจริตโดยมีการโยกย้ายเงินจากธนาคารไปสู่ตลาดการเงินที่มีได้จัดตั้งอย่างถูกต้อง แม้การกระทำดังกล่าวอาจมิได้ก่อให้เกิดการจัดสรรทุนให้แก่ผู้ผลิตที่ไร้ประสิทธิภาพก็จริง แต่เป็นลักษณะที่แสดงให้เห็นว่ามีการจัดสรรเครดิตที่ไร้ประสิทธิภาพในตลาดเงินทุนทางการ เพราะหากอัตราดอกเบี้ยเงินฝากต่ำและมีผู้นำเงินมาฝากน้อย ย่อมเป็นสิ่งที่แน่นอนว่าปริมาณเงินให้กู้จะไม่พอกับความต้องการและจะต้องมีการจัดสรรปันส่วนให้กับผู้ขอ กู้ ดังนั้นผู้ที่ได้รับเครดิตไปซึ่งมักจะเป็นธุรกิจขนาดใหญ่ อาจมิใช่ผู้ผลิตที่มีประสิทธิภาพสูงสุดก็ได้ ดังนั้นการโยกย้ายเงินจากธนาคารไปแสวงหากำไรในตลาดที่เกิดขึ้นนอกระบบจึงทำได้ง่าย

หนทางที่อาจช่วยแก้ไขสถานการณ์ดังกล่าวคือ ตลาดเงินที่จัดตั้งอย่างเป็นทางการควรจะต้องการจัดหน่วยงานหรือตลาดพิเศษเพื่อจัดหาเงินทุนบางส่วนไว้สนับสนุนผู้ประกอบการ รายย่อยด้วย ซึ่งอาจทำโดยผู้ให้กู้รายย่อย เพื่อนฝูง ญาติ ซึ่งอาศัยความสัมพันธ์กันเป็นส่วนตัวในการให้เครดิต ในเกาหลีตลาดเงินพิเศษแบบนี้มีสัดส่วนค่อนข้างสูง ซึ่งการกู้ยืมเงินในลักษณะนี้เกิดขึ้นในประเทศไต้หวันเช่นเดียวกันแต่ในสัดส่วนที่น้อยกว่าในประเทศเกาหลี ทั้งนี้ได้หมายความว่า

ตลาดเงินพิเศษนี้ไม่มีความสำคัญในไต้หวัน ตรงกันข้ามรัฐบาลกลับให้ความสำคัญแก่ตลาดนี้มาก และถือว่าเป็นธุรกิจที่ช่วยจัดหาทุนให้กับบรรดาผู้ประกอบการขนาดเล็ก และไต้หวันมิได้มีความพยายามที่จะให้สถาบันการเงินที่จัดตั้งอย่างเป็นทางการเท่านั้นเป็นผู้ทำหน้าที่ในการจัดสรรเครดิต ให้แก่ผู้ประกอบการ

ในประเทศเกาหลีนั้น แรงจูงใจในการออมถูกทำลายไปด้วยความยุติธรรมในสังคม คือ การให้ดอกเบี้ยต่ำแก่ผู้ออม เพื่อไปช่วยผู้ประกอบการรายใหญ่ และนโยบายการทำให้เกิดเงินเพื่อ บังคับการให้กู้ (forced financing) ดังนั้นการที่ต้องนำเงินลงทุนจากต่างประเทศเข้ามาเป็น จำนวนมาก จึงเป็นผลจากนโยบายดังกล่าวด้วย

สถานการณ์เงินเฟ้อในทศวรรษที่ 1970S

นอกจากนโยบายทางการเงินของเกาหลีที่ก่อให้เกิดภาวะเงินเฟ้ออย่างมากแล้ว สถานการณ์ ซ้ำเติมคือ การเกิดภาวะราคาน้ำมันโลกเพิ่มอย่างรุนแรง ซึ่งผลกระทบของราคาน้ำมันนั้นกระจาย ไปทั่วโลก รวมทั้งไต้หวันและเกาหลี แต่ไต้หวันสามารถแก้ไขสถานการณ์ดังกล่าวได้ดีกว่าและ เสียค่าใช้จ่ายน้อยกว่าเกาหลี ทั้งนี้เพราะระบบเศรษฐกิจของไต้หวันมีเสถียรภาพมาเป็นเวลานาน กว่าและมีความยืดหยุ่นได้ดีกว่าเช่น การเพิ่มของราคาน้ำมันในปี ค.ศ.1973 ทำให้ดัชนีราคาขายส่ง ของสินค้าเพิ่มถึง 40% ในทั้งสองประเทศ แต่ในประเทศเกาหลีซึ่งรัฐบาลให้ความสนใจเรื่องความ เจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมากกว่าเรื่องเสถียรภาพ ปล่อยให้สถานการณ์เกิดโดยไม่แก้ไขและยัง ปล่อยให้ราคาสินค้าในปีต่อมาเพิ่มอีกอย่างรุนแรง แม้ความเจริญเติบโตเฉลี่ยของ GNP จะเพิ่มจาก 9% ในทศวรรษที่ 1970S เป็นการเติบโตถึง 10.8% ในช่วงปี ค.ศ.1975-1979 ตรงข้ามกับประเทศ เกาหลี รัฐบาลไต้หวันเลือกเอาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจแทนความเติบโต รัฐบาลจัดการเพิ่มดอกเบี้ย ทันทีและจำกัดการให้เครดิต ซึ่งทำให้การเจริญเติบโตของ GNP ลดเหลือเพียง 1.1% ในปี ค.ศ. 1974 แต่ทำให้ภาวะเงินเฟ้อในประเทศนี้สะดุดลงโดยรวดเร็ว และในปีต่อมาก็คือปี ค.ศ.1975 ราคา สินค้าเพิ่มขึ้นเพียง 5% เทียบกับเกาหลีในระยะเวลาเดียวกันที่ราคาเพิ่มปีละ 40% (ค.ศ.1974-1975) จะเห็นได้ว่ารัฐบาลไต้หวันสามารถควบคุมอัตราเงินเฟ้อให้อยู่ในขอบเขตพอสมควรได้ และขณะ เดียวกันความเจริญเติบโตมิได้เสียหาย นั่นคือในปี ค.ศ.1975-1981 อัตราความเจริญเติบโตของ GNP ไต้หวันประมาณ 9.6% [อาจกล่าวได้ว่าไต้หวันรู้จักห้ามความอยากโต และรู้จักถอยไปตั้งหลัก เห็นได้ว่าตัวเลขความเจริญเติบโตมิใช่เรื่องที่น่ายินดีเสมอไป]

ในการเกิดภาวะวิกฤตของราคาน้ำมันครั้งที่ 2 นั้นเป็นภาวะที่ทำให้สถานการณ์ทางเศรษฐกิจซึ่งมีเงินเพื่อเกิดอยู่แล้วนั้นเลวร้ายลงไปอีก ภาวะเงินเฟ้อในประเทศเกาหลีเกิดจากการลดค่าของเงินและนโยบายเศรษฐกิจที่รัฐบาลนำมาใช้ด้วย ในครั้งนี้ภาวะเงินเฟ้อเพิ่มถึงประมาณ 40% เช่นเคยภาวะเลวร้ายของเศรษฐกิจนี้ไม่ทันมีการแก้ไขโดยรัฐบาล ปักจุงฮี เนื่องจากการถูกลอบสังหาร รัฐบาลชุดใหม่ที่ขึ้นมาขึ้นมีนโยบายรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ เช่นเดียวกับที่ได้เห็นทำ โดยการนำมามาตรการต่าง ๆ ที่ประเทศไต้หวันเคยใช้ในภาวะวิกฤตของราคาน้ำมันครั้งแรกมาใช้ และในบางมาตรการนั้นเข้มขันกว่าประเทศไต้หวัน เช่นการเพิ่มอัตราดอกเบี้ยสูงกว่าที่ไต้หวันเคยกำหนดและมีการใช้นโยบายเงินตึงอย่างเข้มงวด มีการจำกัดและลดจำนวนการลงทุนในเกาหลีลงมาก (ในขณะที่ไต้หวันให้มีการลงทุนทั้งหมดเพิ่มขึ้นแต่เป็นการหันไปเพิ่มด้านโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ) ซึ่งทำให้อัตราการเจริญเติบโตที่แท้จริงในเกาหลีลดลงจนติดลบ ทำให้เกิดการว่างงานเพิ่มอย่างมหาศาลในขณะที่อัตราเงินเฟ้อลดได้ไม่มากนัก เมื่อเปรียบเทียบกับกรณีของไต้หวันในประเทศเกาหลีนั้น หากวัดอัตราเงินเฟ้อโดยใช้ราคาขายส่งจะปรากฏว่าในช่วงวิกฤตการณ์น้ำมันทั้งสองครั้ง ราคาขายส่งเพิ่มเป็น 80% และ 60% ในขณะที่ไต้หวันเพิ่มเพียง 35% และ 39% ในช่วงเวลาเดียวกัน

การเปลี่ยนโครงสร้างอุตสาหกรรม

ในประเทศทั้งสองนั้น โครงสร้างการผลิตมีการเปลี่ยนไปตามกาลเวลา คือ เปลี่ยนจากการทำอุตสาหกรรมเบามาเป็นอุตสาหกรรมหนัก อัตราค่าจ้างแรงงานที่แท้จริงเพิ่มขึ้นในสองประเทศ และส่งผลให้ความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมดั้งเดิมลดลง เนื่องจากมีประเทศกำลังพัฒนาซึ่งมีแรงงานราคาถูกมากมายกลายเป็นคู่แข่งที่น่าเกรง รวมทั้งการที่ประเทศอุตสาหกรรมที่เจริญแล้วเริ่มตั้งข้อจำกัดต่าง ๆ กับสินค้าจากประเทศ NICs ในขณะนั้น (เกาหลี ไต้หวัน สิงคโปร์ และฮ่องกง)

ในประเทศไต้หวันนั้นการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการผลิตเป็นจากบทบาทของเอกชนมากกว่าบทบาทของรัฐบาล โดยนักธุรกิจไต้หวันสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงของราคาและสภาพตลาดของอุตสาหกรรมดั้งเดิม ยกเว้นอุตสาหกรรมที่เป็นของรัฐบาล เช่น ปิโตรเคมี เหล็ก การต่อเรือ ที่ยังคงอยู่ และการเปลี่ยนโครงสร้างของสินค้าส่งออก ตลอดจนตลาดสินค้าด้วย เช่น ให้ความสนใจตลาดในประเทศกำลังพัฒนามากขึ้นและส่งสินค้าประเภทที่ใช้ทักษะควบคู่ไปกับทุนและเทคโนโลยีไปยังประเทศเหล่านั้น สถานการณ์ของเศรษฐกิจถดถอยที่เกิดขึ้นทั่วโลกในช่วงปลายทศวรรษที่ 1970S นั้นส่งผลกระทบต่อไต้หวันด้วยและทำให้การลงทุนทางอุตสาหกรรมชะงักลง แต่เพราะ

นโยบายของรัฐบาลที่ใช้มาตรการอย่างเหมาะสมคือ หันไปเพิ่มการลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐาน แทนการทำให้การจ้างงานและกิจกรรมทางเศรษฐกิจโดยทั่วไปไม่หยุดชะงักและยังเพิ่มขึ้นด้วย [แสดงว่ารัฐบาลได้หวั่นใช้นโยบายการคลังและการเงินได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ของประเทศตน]

เมื่อพิจารณาสถานการณ์ในประเทศเกาหลี ซึ่งมีการเปลี่ยนโครงสร้างการผลิตเช่นกัน คือ หันไปลงทุนด้านอุตสาหกรรมเคมี และอุตสาหกรรมหนักอื่น ๆ ทั้ง ๆ ที่เกาหลีเปลี่ยนโครงสร้างหลังจากที่ประเทศได้หวั่นทำไปก่อนแล้วแต่สามารถไล่ทันในตอนปลายทศวรรษ ซึ่งเป็นผลจากการทำงานอย่างหนักของรัฐบาลในการวางนโยบายและใช้มาตรการต่าง ๆ เช่นการให้เครดิต การลดหรือคงภาษีต่าง ๆ เพื่อกระตุ้นการลงทุนและรัฐบาลทำหน้าที่ชี้แนะและควบคุมการลงทุนให้เป็นไปในทิศทางที่ตนต้องการอย่างเข้มงวด ซึ่งในทางปฏิบัติรัฐบาลต้องทำงานหนักมากในการทำหน้าที่ชี้ทางและควบคุมการลงทุนเนื่องจากต้องศึกษาภาวะปัจจุบันและคาดการณ์ในอนาคตด้วย เพราะผู้ที่รับผลจากการตัดสินใจของรัฐบาลก็คือ ผู้ประกอบการ โดยมากผู้ประกอบการจะมีความระมัดระวังในการลงทุนมากกว่ารัฐบาล และจะพยายามตัดสินใจลงทุนในโครงการที่เขาเห็นผลตอบแทนดีที่สุด การใช้ความพอใจของผู้วางแผนหรือรัฐบาลเป็นตัววัดว่าธุรกิจใดควรมีการลงทุน อาจผิดพลาดได้ง่าย เพราะเป็นการตัดสินใจโดยคนกลุ่มน้อยเท่านั้น การตัดสินใจโดยนักธุรกิจเป็นจำนวนมาก เพื่อผลประโยชน์ของแต่ละคนย่อม [แต่ควรจะเป็นระบบเศรษฐกิจที่เอกชนมีความชำนาญในการดำเนินธุรกิจมาตั้งแต่ระยะหนึ่งแล้ว] ในประเทศเกาหลีนั้นความผิดพลาดของรัฐบาลไม่ค่อยมีเพราะทำการวางแผนอย่างรอบคอบ และมีข้อมูลอย่างพร้อมมูล[อาจกล่าวว่าคุณภาพของทรัพยากรมนุษย์ในประเทศเกาหลีก็ค่อนข้างดี ข้าราชการนั้นเลือกจากคนดีมีความสามารถมาก ๆ และงานราชการถือเป็นสิ่งที่มีเกียรติ หันมาพิจารณาประเทศไทยจะพบว่า งานราชการได้คนที่ไม่มีคุณภาพมากมาย เพราะงานในภาครัฐไม่สร้างแรงจูงใจให้คนมีความสามารถส่วนมากอยากเข้ามาสมัคร เมื่อเปรียบเทียบกับงานภาคเอกชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันประเทศไทยยังไม่ให้ความสนใจเรื่องทรัพยากรมนุษย์อย่างจริงจัง] อย่างไรก็ตามรัฐบาลเกาหลีมีการวางแผนผิดพลาดในตอนปลายทศวรรษ 1970S และทำให้ภาวะเศรษฐกิจตกอยู่ในสภาพทรุดโทรม

โครงสร้างของอุตสาหกรรมในประเทศเกาหลีแต่เดิม (หลังสงครามโลกมาจนตลอดทศวรรษที่ 1960S) เน้นอุตสาหกรรมเบา เช่น การแปรรูปอาหาร สิ่งทอ เสื้อผ้า ไม้อัด และอุตสาหกรรมดังกล่าวประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีทั้งด้านการส่งออกและการจ้างงาน แต่ต่อมามีการเปลี่ยนไปสู่การลงทุนในอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานที่มีทักษะร่วมไปกับการใช้เครื่องจักรและ

เทคโนโลยีระดับสูงขึ้น เช่น การต่อเรือ อุตสาหกรรมเคมี การก่อสร้าง เหล็ก อิเล็กทรอนิกส์ รองเท้า และเน้นคุณภาพของสินค้ามากขึ้น ซึ่งนโยบายดังกล่าวอาจเป็นเพราะรัฐบาลเล็งเห็นว่าแรงงานมีทักษะในประเทศมีจำนวนมากมาย และเพื่อต่อสู้กับนโยบายกีดกันทางการค้าของสหรัฐอเมริกา ทำให้เกาหลีพยายามผลิตสินค้าที่มีมูลค่าเพิ่มสูง แม้ในอุตสาหกรรมสิ่งทอ ตลอดจนการกระจายประเภทของอุตสาหกรรมส่งออก โดยการเข้าไปส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ประเทศญี่ปุ่นกำลังจะละทิ้งหรือละทิ้งไปแล้ว หรือแม้กระทั่งประเภทอุตสาหกรรมที่ประเทศพัฒนาแล้วเลิกผลิต เนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมที่ก่อให้เกิดผลร้ายต่อสภาพแวดล้อม นอกจากนั้นรัฐบาลเกาหลียังทำการกระตุ้นให้เกิดปริมาณในประเทศเพิ่มขึ้น การถอนทหารของสหรัฐเป็นปัจจัยอีกประการที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงการผลิต และนโยบายการลงทุนที่เปลี่ยนแปลงไปดังกล่าวก่อนข้างจะประสบความสำเร็จ โดยพิจารณาจากอัตราการเติบโตของ GNP และมูลค่าของสินค้าออกที่เพิ่มมากขึ้น เมื่อเทียบกับการเพิ่มของสินค้าเข้า นับจากช่วงปี ค.ศ.1965-1977 สภาพการณ์ดังกล่าวนั้น ถือว่าดำเนินไปในทิศทางที่ดี แต่นับจากปี ค.ศ.1977 เหตุการณ์มีลักษณะผันแปรไป นั่นคือการถดถอยของเศรษฐกิจโลก ซึ่งรัฐบาลและนักธุรกิจได้หันตระหนักถึงการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวและลดการลงทุนลง แต่ในเกาหลีกลับเร่งการลงทุนอย่างยาวนานใหญ่ในระหว่าง ปี ค.ศ.1977-1979 ดังนั้นสัดส่วนของการลงทุนใน GNP ของเกาหลีเพิ่มอย่างรวดเร็วจาก 29.4% ในปี ค.ศ.1975 เป็น 36.9% ในปี ค.ศ.1977-1979 และอุตสาหกรรมบางประเภทที่รัฐบาลสนับสนุน เช่น เหล็ก เคมี เครื่องจักร ฯลฯ มีสัดส่วนเพิ่มอย่างมากในผลผลิตสาขาอุตสาหกรรม (เพิ่มเกือบ 100%) จะเห็นได้ว่าการเร่งการผลิตในภาคอุตสาหกรรมในระยะดังกล่าวเกิดได้เพราะการสนับสนุนอย่างแข็งขันของรัฐบาล แต่เป็นที่น่าเสียดายว่าเงินทุนส่วนใหญ่ถูกจัดสรรไปให้แก่กิจการขนาดมิดีมา ซึ่งความจริงยังมีประสิทธิภาพการผลิตเหลือเฟืออยู่แล้ว เนื่องจากขณะนั้นปริมาณในตลาดโลกมีน้อย และปริมาณในประเทศก็มีไม่เพียงพอที่จะรองรับการผลิตจากธุรกิจขนาดใหญ่เหล่านั้น ดังนั้นผลที่เกิดขึ้นจากการลงทุนเพิ่มอย่างมหาศาล ในขณะที่ขาดแคลนปริมาณ คือการเพิ่มของต้นทุนแต่อย่างเดียว ทั้งค่าจ้าง และต้นทุนอื่น ๆ ย่อมทำให้ผลตอบแทนย่อมต่ำ (เป็นไปตามกฎของ Demand และ Supply โดยแท้) และเป็นการลดความสามารถในการแข่งขันกับประเทศอื่น ๆ ผลที่เกาหลีได้รับนอกจากที่กล่าวมาแล้วคือการค้าขาดดุลยังเป็นผลลัพธ์อีกประการ อนึ่งการเพิ่มการลงทุนอย่างมากมายในอุตสาหกรรมหนัก อันนำมาซึ่งสมรรถภาพส่วนเกินจำนวนมากในช่วงนั้น ทำให้ส่วนเกินเหล่านั้นสูญไปโดยเปล่าประโยชน์

ความผิดพลาดจากการลงทุนขนาดใหญ่ดังกล่าวนี้ รัฐบาลสมัยประธานาธิบดี ชุน ดู ฮวาน ของเกาหลีพยายามแก้ไขโดยมีการระงับโครงการใหญ่และใช้มาตรการเข้มงวดต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว ซึ่งส่งผลให้การเติบโตของ GNP หดชะงักลงในปี ค.ศ.1980 ซึ่งเป็นครั้งแรกนับจากสงครามเกาหลีเป็นต้นมา การลงทุนในปี ค.ศ.1981 ยังคงต่ำ แต่เงินเฟ้อยังคงมีอย่างต่อเนื่อง (เนื่องจากราคาน้ำมันและการลดค่าเงินในปี ค.ศ.1980) อัตราเงินเฟ้อค่อนข้างสูงและรัฐบาลต้องใช้เวลาถึงสองปีในการต่อสู้กับภาวะเงินเฟ้อจนสามารถลดอัตราเงินเฟ้อลงเหลือเพียง 5%

จะเห็นว่าผู้นำคนใหม่ในขณะนั้น คือ ชุน ดู ฮวาน พยายามแก้ไขเศรษฐกิจของประเทศอย่างเข้มแข็ง เช่น การเพิ่มอัตราดอกเบี้ยเงินฝากและทำให้ดอกเบี้ยเงินกู้ในโครงการต่าง ๆ ไม่ว่าจะ เป็นโครงการที่รัฐสนับสนุนหรือไม่ อยู่ในอัตราใกล้เคียงกัน เกาหลีหันมาพึ่งกลไกตลาดมากขึ้น แทนการควบคุมซึ่งเน้นอย่างเข้มงวด พยายามให้แรงจูงใจและพยายามให้เงินทุนไหลไปในแหล่งที่ได้ผลตอบแทนสูงในการลงทุน โดยการตัดสินใจของกลไกตลาด นอกจากนี้รัฐบาลยังประกาศที่จะให้สถาบันการเงินธนาคารเป็นอิสระจากการควบคุมของรัฐ เพื่อให้การทำงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น แต่การให้อิสระแก่ธนาคารอาจมีนโยบายที่ถูกต้องเสมอไป เพราะธนาคารอาจกลายเป็นเครื่องมือของกลุ่มอำนาจ ซึ่งมีแนวโน้มที่มักจะให้เครดิตแก่ธุรกิจขนาดใหญ่มากกว่าธุรกิจรายย่อย

ปัจจัยสำคัญในการวางแผนนโยบายเศรษฐกิจ

จะสังเกตได้ว่าประเทศกำลังพัฒนาทั้งหลายส่วนมากจะวางแผนนโยบายเศรษฐกิจ โดยยึดหลักความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ โดยใช้ปัจจัยการผลิตที่ตนมีอยู่อย่างเหลือเฟือและความเหมาะสมของสถานการณ์ภายในประเทศ และสถานการณ์โลกเป็นหลัก เพื่อแสวงหาผลตอบแทนสูงสุดจากเวทีการค้าโลก แต่การยึดเอาความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่เกิดโดยธรรมชาติอาจไม่เพียงพอกับสถานการณ์ที่ประเทศพัฒนาแล้วเริ่มมีการตั้งข้อกีดกันสินค้าจากประเทศกำลังพัฒนาหรือประเทศอุตสาหกรรมใหม่อย่างรุนแรงขึ้น ในกรณีของประเทศไต้หวันและเกาหลีนั้น แม้จะมีทรัพยากรธรรมชาติน้อย แต่กลับมีทรัพยากรมนุษย์มากมาย โดยเป็นแรงงานที่มีทักษะมีการศึกษามีความขยันขันแข็ง ด้วยสภาพธรรมชาติเช่นนี้ ประเทศทั้งสองจึงต้องพึ่งพาการค้าระหว่างประเทศเป็นสำคัญ [เช่นเดียวกับประเทศสิงคโปร์ และฮ่องกง] และในกรณีของเกาหลีต้องพึ่งเงินทุนจากต่างประเทศมากด้วยนั้น นำมาซึ่งปัญหาวิกฤตของภาระหนี้ต่างประเทศเช่นในปี ค.ศ.1980 เกาหลีมีหนี้ต่างประเทศมากถึง 28.8% ของ GNP ขณะที่ไต้หวันมีอัตราส่วนเพียง 12.1% ของ GNP และเม็กซิโกมีหนี้ 20.6% ของ GNP เท่านั้น แต่เกาหลีโชคดีที่ประสบความสำเร็จในการส่งออกอย่าง

มาก ทำให้หนี้สินที่เกิดขึ้นไม่รุนแรงจนเกินไป เมื่อเทียบกับสถานการณ์ในเม็กซิโก คือหนี้ของเกาหลีคิดเป็น 12.2% ของสินค้าออกในขณะที่เม็กซิโกมีอัตราส่วนของหนี้ต่างประเทศ 31.9% ของสินค้าออกแต่เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วสถานการณ์ของไต้หวันดีกว่าเกาหลีมาก เนื่องจากประเทศไต้หวันมีการออมจากครัวเรือน อย่างเพียงพอไม่ต้องกู้ยืมจากต่างประเทศมากมายนัก การเติบโตโดยการยืมบนของตนเองได้นั้น ย่อมจะเป็นการเติบโตที่มีความเข้มแข็งกว่าการต้องพึ่งพาผู้อื่น อย่างไรก็ตามการที่ประเทศทั้งสองสามารถทำการค้าขายในตลาดโลกได้ดีนั้น อาจเป็นเพราะขนาดของการค้ายังเป็นขนาดเล็กและมีการกระจายประเภทสินค้าต่าง ๆ ใค้อย่างดี ในช่วงทศวรรษที่ 1970S นั้นทั้งเกาหลีและไต้หวันต่างมีการส่งสินค้าออกเป็นสัดส่วนเพียงเล็กน้อย คือ น้อยกว่า 1% ของการค้าโลก ซึ่งเป็นปัจจัยที่ช่วยอธิบายถึงการขยายตัวของการส่งออกของประเทศทั้งสองแม้ยามที่เศรษฐกิจโลกอยู่ในภาวะถดถอย

ในระยะหลังประเทศเกาหลีและไต้หวันต่างพยายามลดมูลค่าการนำเข้าโดยมาตรการต่างๆ เช่น การประหยัดพลังงาน หรือหาพลังงานราคาถูกลงมาใช้ เช่น การร่วมโครงการกับประเทศที่ร่ำรวยทรัพยากรด้านพลังงานเพื่อหาพลังงานราคาถูกลงใช้ในการผลิต หรือร่วมมือในการผลิตกับประเทศที่มีวัตถุดิบที่ตนต้องการ ฯลฯ นอกจากนั้นความพยายามในการขยายการส่งออกเป็นไปอย่างเข้มแข็ง โดยการพยายามใช้เครื่องยนต์กลไกเข้าช่วย [เพราะแรงงานมนุษย์มีต้นทุนสูงแล้วในประเทศทั้งสอง] ปรับปรุงคุณภาพของสินค้าให้ได้มาตรฐาน ในประเทศเกาหลีนั้นด้านเงินทุนยังคงมีการให้เครดิตแก่ธุรกิจขนาดใหญ่แต่มีหน่วยงานที่ช่วยเหลือให้กู้ยืมแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมบ้าง ส่วน ไต้หวันกลับมีวิถีทางที่ต่างกัน ไปได้คือ หันไปกระตุ้นให้มีการรวมตัวของธุรกิจเพื่อใช้ประโยชน์จากการประหยัดจากขนาด (Economics of scale) และกระตุ้นให้ธุรกิจขนาดเล็กขยายตัวเพื่อผลในการผลิตอย่างมีประสิทธิภาพ อุตสาหกรรมเบาที่ประเทศทั้งสองหันมาสนใจคือ อุตสาหกรรมสิ่งทอ โดยรัฐบาลหรือผู้ผลิตให้ความสนใจปรับปรุงการผลิตโดยลดต้นทุนลงด้วยการใช้เครื่องจักรและวิธีการที่ทันสมัย ตลอดจนการออกแบบหรือการฟอกย้อมที่ดีขึ้น ซึ่งการปรับปรุงคุณภาพของสินค้าเป็นการปรับเปลี่ยนที่ถูกต้อง เนื่องจากความเข้มงวดของประเทศพัฒนาแล้วต่อสินค้าจากประเทศกำลังพัฒนามักจะพุ่งเล็งไปที่การแข่งขันด้านราคา เช่น อ่างการทุ่มตลาดมากกว่าการกีดกันทางการแข่งขันด้านคุณภาพ นอกจากนั้นเกาหลียังพยายามมองหาช่องโหว่ของตลาด เช่น พยายามส่งเสริมการผลิตชิ้นส่วนต่าง ๆ ของเครื่องจักร ซึ่งเป็นส่วนที่เกาหลีผลิตได้ดีกว่าสหรัฐ และใช้วิธีการเข้าร่วมทุนกับนักลงทุนอเมริกันในการผลิตสิ่งที่มีการกีดกันน้อย

ประเทศไต้หวันและเกาหลีต่างเปลี่ยนสถานภาพของตนเองจากการได้เปรียบโดยเปรียบเทียบด้านแรงงานราคาถูกมาเป็นประเทศที่ได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ ด้านทักษะและการศึกษาของทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งยังมีราคาถูก เมื่อเปรียบเทียบกับชนชั้นมันสมองของประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น นักวิศวกรทางด้านอิเล็กทรอนิกส์ในไต้หวันและเกาหลีจะได้เงินเดือนเพียง 1/4 ของคนอาชีพเดียวกันในสหรัฐอเมริกา เป็นต้น ทั้งนี้เพราะการให้ความสำคัญต่อการศึกษา ทำให้ชนชั้นสมองมีเป็นจำนวนมาก ร่วมไปกับความเหมาะสมของทรัพยากรมนุษย์ที่มีอยู่ ทำให้ประเทศทั้งสองหันมาเป็นผู้ผลิตสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์ แผงวงจรไฟฟ้า เครื่องมือการสื่อสาร ฯลฯ ซึ่งสินค้าที่ผลิตเหล่านี้นอกจากเพื่อการส่งออกแล้ว บางส่วนยังใช้ในอุตสาหกรรมอื่น ๆ ในประเทศ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์มีการกีดกันค่อนข้างน้อย แต่ปัญหา คือ การถ่ายทอดความรู้จะมีลักษณะจำกัด [ทรัพย์สินทางปัญญา] ผู้ที่คิดค้นสิ่งใหม่ ๆ มักไม่ต้องการถ่ายทอดให้แพร่หลาย ดังนั้นประเทศเกาหลีและไต้หวันจึงใช้วิธีการร่วมมือหรือการนำเข้าโดยตรงจากต่างประเทศเกาหลียอมให้บริษัทข้ามชาติเข้ามาตั้งโรงงานโดยให้ต่างชาติถือหุ้นได้เต็มที่ รัฐบาลของประเทศทั้งสองยังกระตุ้นและให้แรงจูงใจต่าง ๆ ที่จะให้ภาคเอกชนทำการพัฒนาและค้นคว้าวิจัยให้มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศเกาหลีทุ่มเทด้านนี้มาก เช่นในปี ค.ศ.1986 การใช้จ่ายด้านพัฒนาและวิจัยตกประมาณ 2% ของ GNP ในประเทศไต้หวันประมาณ 1.2% ของ GNP ในปี ค.ศ.1985 ทรัพยากรมนุษย์ชั้นมันสมองของประเทศทั้งสองซึ่งมีอย่างมากมายและราคาถูกเป็นผลมาจากการที่รัฐบาลสนใจให้การศึกษาและการฝึกอบรมอย่างต่อเนื่อง ตลอดจนให้แรงจูงใจในการทำงาน เป็นผลให้การอพยพไปอยู่ในประเทศที่ให้ค่าตอบแทนสูง ๆ เช่น ในสหรัฐอเมริกา ดังที่เคยเป็นในอดีตลดลง คนชั้นมันสมองจำนวนมากเห็นว่าการทำงานในประเทศของตนก็สามารถสร้างโอกาสและผลตอบแทนในชีวิตได้ดีเช่นกัน ดังนั้นเท่ากับรัฐบาลของทั้งสองประเทศสามารถแก้ปัญหา "สมองไหล" ซึ่งเกิดในประเทศกำลังพัฒนาเป็นส่วนมากได้ [สถานการณ์ในประเทศไทยเป็นอย่างไร] อย่างไรก็ตามทั้งภาครัฐบาลและภาคเอกชนในสองประเทศมิได้หยุดอยู่เพียงแค่นั้น แต่กลับมุ่งมั่นที่จะพัฒนาระบบการศึกษาให้ดียิ่งขึ้น และมีการเน้นการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์และเพิ่มพูนการฝึกฝนอบรมด้านเทคโนโลยีให้แก่ประชาชนมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศเกาหลีได้เน้นในด้านนี้มาก รัฐบาลใช้จ่ายด้านการศึกษาในปี ค.ศ.1986 ถึง 5% ของ GNP จะสังเกตได้ว่านับแต่ปี ค.ศ.1980 เป็นต้นมา แนวการพัฒนาของประเทศเกาหลีมีทิศทางที่ถูกต้องมากขึ้น มีการนำเอาสมรรถภาพการผลิตที่ไม่ได้ใช้เช่น เครื่องมือเครื่องจักรหรือโรงงานที่สร้างขึ้นมาเพื่อผลิตอุตสาหกรรมหนักในช่วงปลายทศวรรษที่ 1970S มาใช้ให้เต็มประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

การเกษตร

ประเทศไต้หวันและเกาหลีต่างมีประชากรหนาแน่นแต่ขณะเดียวกันทรัพยากรธรรมชาติค่อนข้างขาดแคลน ดินมีคุณภาพต่ำและเนื้อที่เพาะปลูกมีไม่มากนัก แต่สิ่งที่ชดเชยธรรมชาติดังกล่าวคือ ในส่วนของพื้นที่ที่ใช้เพาะปลูกมักจะทำการเพาะปลูกได้ปีละหลาย ๆ ครั้ง ในไต้หวันนั้นที่ดินบางส่วนทำการเพาะปลูกได้ปีละ 3 ครั้ง ซึ่งเป็นเพราะภูมิอากาศอันอบอุ่น ทำให้มีการใช้ประโยชน์จากที่ดินอย่างเต็มที่ เช่นเดียวกับการใช้แรงงาน เครื่องจักรและปัจจัยขั้นพื้นฐานทางเกษตรกรรมอย่างเต็มที่ ในประเทศไต้หวันนั้นการเพาะปลูกปีละหลาย ๆ ครั้งนั้นมีลักษณะเพิ่มขึ้นสถานการณ์ในเกาหลีต่างออกไปบ้าง เนื่องจากภูมิอากาศไม่อบอุ่น ดังนั้นการปลูกพืชปีละสองครั้งทำได้ในลักษณะการปลูกข้าวสลับกับข้าวบาร์เลย์เท่านั้น

ในประเทศทั้งสองนั้นมีปัจจัยขั้นพื้นฐานต่าง ๆ ทางเกษตรที่ญี่ปุ่นทิ้งไว้ให้ แต่ในประเทศไต้หวัน สถานการณ์ดีกว่าในประเทศเกาหลี ปัจจัยต่าง ๆ ที่ช่วยในการเกษตรเช่น สถานีทดลองและวิจัย หน่วยงานจัดเตรียมเมล็ดพันธุ์ต่าง ๆ และปุ๋ย การให้หิบบิเอ็มอุปกรณ์ต่างๆ ตลอดจนจรรยาบรรณที่ช่วยเหลือด้านตลาดและการให้เครดิตและปุ๋ยนั้น รัฐบาลทั้งสองประเทศจัดทำให้ แต่ปัจจัยอื่น ๆ เช่น อาคาร ถนนหนทาง ทางรถไฟ ท่าเรือ มีมาตั้งแต่สมัยญี่ปุ่นปกครอง และญี่ปุ่นค่อนข้างจะลงทุนทางด้านเกษตรในประเทศไต้หวันมากกว่าในเกาหลี

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองนั้น บรรดาปัจจัยการผลิตขั้นพื้นฐานต่าง ๆ ในประเทศไต้หวันและประเทศเกาหลีถูกทำลายไปมาก สถานการณ์ในเกาหลีเลวร้ายกว่า เนื่องจากมีสงครามภายในประเทศตนเองด้วย (Korean War) สภาวะดังกล่าวส่งผลให้การผลิตในสาขาเกษตรในประเทศเกาหลีลดลงถึง 60% อย่างไรก็ตามเมื่อสงครามเกาหลีสิ้นสุดลงนั้น เป็นช่วงเวลาที่สถานการณ์ด้านเกษตรกรรมในไต้หวันมีการฟื้นตัว [ในระหว่างสงครามเกาหลีประเทศไทยขายสินค้าเกษตรได้มาก] หลังจากนั้นประเทศทั้งสองต่างพยายามฟื้นฟูการเกษตรกรรม และผลเป็นที่น่าพอใจ แม้เกาหลีอาจเริ่มได้ช้ากว่าเล็กน้อย เนื่องจากสงคราม เกาหลียังต้องนำสินค้าเกษตรเข้ามาจำนวนมากพอควร แม้ในทศวรรษที่ 1980S แต่ประเทศไต้หวันนั้นประสบความสำเร็จในการส่งออกซึ่งสินค้าเกษตรก่อนปี ค.ศ.1965 แต่กลับต้องนำเข้าในปี ค.ศ.1973 ซึ่งเป็นเพราะการเปลี่ยนแปลงจากการผลิตข้าวไปสู่การผลิตพืชผักและผลไม้ตลอดจนปศุสัตว์ การเปลี่ยนโครงสร้างการผลิตในภาคเกษตรในไต้หวันเกิดพร้อม ๆ กับที่ประชาชนมีการบริโภคอาหารที่มีคุณภาพมากขึ้น และในสินค้า

เกษตรส่งออกมีสินค้าประเภทที่มีมูลค่าสูงส่งออกมากขึ้น เช่น เห็ด หน่อไม้ฝรั่ง และตลาดของสินค้าเหล่านี้กว้างขวางยิ่งขึ้นด้วย พืชประเภทที่มีมูลค่าต่ำ เช่น ข้าว และพืชอาหารบางประเภทมีสัดส่วนไม่ถึงครึ่งของสินค้าเกษตรส่งออก แต่ผลผลิตปศุสัตว์เป็นส่วนประกอบของผลิตภัณฑ์เกษตรส่งออกถึง 36% และทำให้ได้หวั่นต้องส่งอาหารสัตว์เข้าประเทศเป็นจำนวนมาก ในประเทศเกาหลีนั้นปศุสัตว์เป็นองค์ประกอบที่ไม่สู้จะสำคัญในผลผลิตภาคการเกษตร คือ คิดเป็นร้อยละ 6 ของผลิตภัณฑ์ในสาขานี้ ในขณะที่พืชอาหารยังเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของผลิตภัณฑ์เกษตร

กล่าวได้ว่าประเทศไต้หวันนั้นมีการขาดดุลในสินค้าเกษตรอย่างต่อเนื่อง แต่ทว่าการขาดดุลนั้นเป็นเพราะประชากรไต้หวัน ซึ่งมีฐานะดีขึ้นมีการเลือกบริโภคอาหารที่มีคุณภาพมากขึ้น และมีความต้องการอาหารหลากหลายประเภทเพิ่มขึ้น ซึ่งอุปทานในประเทศไม่อาจสนองความต้องการดังกล่าวได้ เพราะมีแรงงานและที่ดินจำกัดในภาคเกษตร

สัดส่วนของแรงงานในภาคเกษตรต่อจำนวนประชากรทั้งหมดของประเทศไต้หวันนั้นมีสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนในประเทศเกาหลีแต่ผลผลิตจากสาขาเกษตรในไต้หวันมีมูลค่าสูงกว่าของเกาหลี สัดส่วนของประชากรในภาคเกษตรประมาณ 30% ของประชากรทั้งประเทศ และในไต้หวันประมาณ 19% ของประชากรทั้งประเทศ ในขณะที่แรงงานถึง 34% ของเกาหลีทำงานในไร่ นา เพราะสมาชิกในครอบครัวเกษตรกรในไต้หวันทำงานเต็มเวลา หรือไม่เต็มเวลาหรือใช้เวลาว่างในฤดูกาลทำงานในสาขาอื่น เช่น ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม สอนหนังสือ ฯลฯ ดังนั้นประมาณ 75% ของรายได้ที่ครอบครัวเกษตรกรที่มาจากสาขาอื่นนั้นมีเพียง 20% เท่านั้น

สภาวะการณ์ดังกล่าวเป็นผลให้ผู้ประกอบการในไต้หวันสนใจที่จะตั้งโรงงานในชนบทขึ้น เพื่อหลบเลี่ยงปัญหาอัตราค่าจ้างที่สูงของแรงงานในเมือง อนึ่งไต้หวันมีเส้นทางคมนาคมที่สะดวก ถนนดี ระยะทางที่ไม่ไกลเกินไป ประกอบกับการมีพาหนะส่วนตัว (จักรยานยนต์) ทำให้แรงงานในครอบครัวเกษตรกรเลือกการไปทำงานในโรงงานใหม่เหล่านี้แทนการอพยพเข้าไปอยู่และทำงานในเมือง ซึ่งยังผลให้รายได้ของครอบครัวเกษตรกรไล่ทันกับประชากรที่อยู่ในเมือง และผลที่ติดตามมาคือ การกระจายรายได้ที่เท่าเทียมกันในประเทศไต้หวัน

ประเทศเกาหลีพยายามดำเนินตามรอยของไต้หวัน มีการให้แรงจูงใจแก่ผู้ประกอบการที่ไปตั้งโรงงานในชนบท แต่ผลคือ รัฐประสบความสำเร็จในการดึงผู้ประกอบการไปตั้งโรงงานอุตสาหกรรมในชนบทมากกว่าที่จะชักจูงคนในชนบทให้ไปทำงานในโรงงานที่ตั้งใหม่เหล่านั้น คนงานในเมืองบางคนโยกย้ายตนเองมาทำงานในชนบท แต่ปรากฏว่าพบสภาพไม่น่าพอใจนัก

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การคมนาคมขนส่งที่ไม่สะดวกสบาย เนื่องจากในประเทศเกาหลีนั้นการคมนาคมมักจะกระจุกตัวอยู่ในเมือง ส่วนในชนบทมิได้รับการเอาใจใส่เท่ากับในประเทศไต้หวัน และถนนหนทางที่มีอยู่ก็มีได้มาตรฐานเท่าในไต้หวัน นอกจากนี้รัฐบาลของเกาหลีมีกฏออกกฎหมายห้ามออกจากบ้านตอนกลางคืนในเขตชนบท ซึ่งอาจทำให้คนงานชอบอยู่ในเมืองมากกว่า เพราะเปิดโอกาสให้สังสรรค์กับเพื่อนฝูงหลังการทำงานได้

อย่างไรก็ดีรัฐบาลเกาหลีสามารถทำให้รายได้ของครอบครัวเกษตรกรมีความเท่าเทียมกับกลุ่มแรงงานในเมืองแต่ทว่ารัฐบาลต้องใช้จ่ายเงินมากมายในกรณีนี้ นั่นคือรัฐบาลจ่ายค่าผลผลิตเกษตรกรโดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าวเจ้าและข้าวบาร์เลย์ แล้วนำเอาพืชผลดังกล่าวมาขายให้กับผู้บริโภคในราคาถูก การอุดหนุนภาคเกษตรดังกล่าวนี้รัฐบาลต้องจ่ายจากงบประมาณปกติ ซึ่งประมาณว่า 1.4% ของ GNP

การส่งเสริมการส่งออก

การเติบโตอย่างรวดเร็วทางเศรษฐกิจในประเทศไต้หวันและเกาหลีนั้น เริ่มอย่างจริงจังในทศวรรษที่ 1960S โดยใช้นโยบายการส่งออกเป็นตัวนำและประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี

ประเทศส่วนใหญ่มักจะเลือกนโยบายการส่งเสริมอุตสาหกรรมเพื่อทดแทนการนำเข้า ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สอง นโยบายดังกล่าวมักดำเนินไปโดยใช้มาตรการต่าง ๆ เช่น การจำกัดสินค้านำเข้าลดภาษีให้แก่อุตสาหกรรมในประเทศที่ผลิตสินค้าเพื่อทดแทนสิ่งที่เคยนำเข้า ซึ่งจุดมุ่งหมายสำคัญของนโยบายดังกล่าว เพื่อให้ประเทศพึ่งพาตนเองได้ โดยหวังว่าในที่สุดการผลิตจะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและขยายตัวอย่างรวดเร็ว การวางจุดหมายเพื่อการพึ่งพาตนเองนั้น เนื่องจากประสบการณ์ที่ผ่านมาคือ ช่วงเศรษฐกิจตกต่ำ ในช่วงทศวรรษที่ 1930S และในระหว่างสงครามโลก ซึ่งสินค้าอุตสาหกรรมจากประเทศพัฒนาแล้วมีความขาดแคลน ในขณะที่เดียวกันสินค้าจากประเทศยากจนนั้นขายไม่ได้หรือขายได้ราคาต่ำ

อย่างไรก็ตามมักจะปรากฏว่าความหวังจากการมุ่งทำอุตสาหกรรมเพื่อทดแทนการนำเข้า มักไม่ประสบผลสำเร็จ เพราะสินค้าเหล่านั้นมักมิใช่สินค้าที่ประเทศกำลังพัฒนาจะมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบตามธรรมชาติ และประโยชน์จากการพึ่งพาตนเอง (Self-sufficient) ที่ได้จากการอุตสาหกรรมดังกล่าว อาจไม่คุ้มค่ากับประโยชน์จากการขยายการส่งออก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระยะที่การค้าระหว่างประเทศมีความเสรีและมีการขยายตัวสูง ตัวอย่างในหลาย ๆ ประเทศที่ประสบความสำเร็จในการขยายอุตสาหกรรมเพื่อส่งออก เช่น ฮองกงและสิงคโปร์ ซึ่งเป็นประเทศ

ขนาดเล็กและตลาดภายในย่อมไม่เพียงพอที่จะรองรับการผลิตมากๆ จากอุตสาหกรรมทดแทนการนำเข้าดังนั้นจึงต้องมุ่งเข้าไปที่อุตสาหกรรมการส่งออกที่ตนมีความถนัดเพื่อนำไปแลกกันสินค้าอุปโภคบริโภคที่ตนต้องการ ปรากฏว่าประเทศเหล่านี้ประสบความสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจและความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจขยายตัวอย่างรวดเร็ว โดยเปรียบเทียบกับประเทศที่มุ่งพัฒนาตามนโยบายการทำอุตสาหกรรมเพื่อทดแทนการนำเข้า ซึ่งมักมีการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างเชื่องช้ากว่ามาก ปรากฏการณ์ดังกล่าวเท่ากับเป็นการวัดว่าประเทศฮ่องกงและสิงคโปร์ได้รับผลตอบแทนทางการค้าสูงกว่าประเทศที่ใช้นโยบายอุตสาหกรรมที่ตรงข้ามทั้งนี้โดยประเทศทั้งสองรู้จักการนำเอาความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ตนมีมาใช้ให้เป็นประโยชน์ ในประเทศใหญ่ ๆ ที่มีโอกาสจะเลือกนโยบายอุตสาหกรรมแบบใดก็ได้ นั่น เกาหลีและไต้หวันเป็นสองประเทศแรก ๆ ที่สังเกตเห็นผลตอบแทนที่มีอัตราสูงจากการขยายการผลิตสินค้าเพื่อส่งออก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมที่ตนมีความได้เปรียบ เริ่มจากต้นทศวรรษที่ 1960S ประเทศทั้งสองเริ่มมีนโยบายต่าง ๆ ซึ่งมุ่งเน้นให้มีการทำอุตสาหกรรมเพื่อส่งออก แทนการทำอุตสาหกรรมเพื่อทดแทนการนำเข้า ซึ่งเคยใช้อยู่แต่เดิม และมีการเปิดให้มีการนำสินค้าบางอย่างเข้ามาอย่างเสรีมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งสินค้าขั้นกลางที่จำเป็นต้องใช้ในอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก ทั้งยังมีการตั้งเขตอุตสาหกรรม เขตผลิตเพื่อการส่งออก ฯลฯ เพื่อลดขั้นตอนการทำงานที่ซับซ้อนยุ่งยากของทางการลง เช่น ในเรื่องภาษีอากรต่าง ๆ มีการยกเลิกระบบการเงินหลายอัตรา ซึ่งใช้เพื่อเลือกสนับสนุนสินค้าหรืออุตสาหกรรมที่รัฐบาลส่งเสริม ซึ่งการแก้ไขด้านการเงินดังกล่าวส่งผลให้ค่าเงินมีเสถียรภาพและตรงกับความเป็นจริงมากขึ้น

รัฐบาลในประเทศเกาหลีและไต้หวัน ยังสนับสนุนด้วยการให้เงินกู้ดอกเบี้ยต่ำมาก ๆ แก่ผู้ส่งออกการคืนภาษีวัตถุดิบและปัจจัยการผลิตที่จะนำเข้ามาผลิตในสาขาอุตสาหกรรมเพื่อส่งออก และคืนภาษีให้กับสินค้าส่งออก นอกจากนั้นการยกเว้นภาษีนิติบุคคลให้กับรายได้บางส่วนจากการส่งออก ในประเทศไต้หวันยกเว้นภาษีให้ทั้งหมดสำหรับอุตสาหกรรมที่มีการส่งออกเกิน 50% ของผลผลิต ในเกาหลีรัฐบาลช่วยด้านการประกันภัยสินค้าและค่าขนส่ง ความช่วยเหลือต่าง ๆ ที่รัฐบาลทั้งสองประเทศให้แก่อุตสาหกรรมส่งออกมีมูลค่าใกล้เคียงกัน (Balassa and Associates, 1982)

นอกจากนี้ทั้งสองประเทศยังใช้มาตรการจูงใจต่าง ๆ มากมายรวมทั้งการยกเว้นภาษีให้กับธุรกิจต่างประเทศ ที่เข้ามาตั้งโรงงานในเขตอุตสาหกรรมส่งออก (Export - processing zones) รวมทั้งการยอมให้คิดค่าเสื่อมในอัตราสูง ๆ ในประเทศเกาหลี บางครั้งมีการ

อุดหนุนผู้ส่งออกด้วยตัวเงิน รวมทั้งการให้รางวัลต่าง ๆ ในไต้หวันนั้นแรงจูงใจของผู้ส่งออกยังรวมถึงการควบคุมคุณภาพของสินค้าส่งออกโดยหน่วยงานที่ทำหน้าที่โดยตรง นอกจากนี้ สำนักงานตัวแทนในต่างประเทศยังมีหน้าที่เก็บข้อมูลต่าง ๆ ให้กับกลุ่มผู้ส่งออก

ในช่วงปี ค.ศ.1965-1981 มูลค่าการส่งออกของเกาหลีเพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยปีละ 35% ส่วนในไต้หวันประมาณ 27% และในปี ค.ศ.1981 สัดส่วนของสินค้าออกใน GNP ของประเทศไต้หวันประมาณ 53.5% และในประเทศเกาหลีประมาณ 33.6% แต่อย่างไรก็ดีสัดส่วนประกอบของสินค้าออกของประเทศทั้งสองนั้น ต้องใช้สินค้านำเข้าเป็นจำนวนมาก เช่น ในประเทศไต้หวันส่วนประกอบดังกล่าวตกประมาณ 58% ส่วนในประเทศเกาหลีประมาณ 40% และประกอบกับความสำเร็จในการส่งออกยังผลให้ GNP สูงขึ้นรายได้ประชากรสูงขึ้น ทำให้ประชากรมีการเลือกบริโภคสินค้ามากขึ้นรวมทั้งสินค้าจากต่างประเทศ ดังนั้นจึงเป็นการควบคู่ไปกับสินค้าออกไต้หวันและเกาหลีต้องจ่ายค่าสินค้านำเข้าไม่น้อยโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่ราคานำมันสูงขึ้น แต่การนำเข้ายังเติบโตช้ากว่าการขยายตัวของการส่งออกในทั้งสองประเทศ ซึ่งยังผลให้เกาหลีสามารถลดการขาดดุลการชำระเงินได้มาก และดุลการชำระเงินไต้หวันเข้าสู่สมดุล

ประโยชน์จากการค้าและการแข่งขัน

โดยทั่วไปกล่าวได้ว่า ประเทศไต้หวันนั้นต้องพึ่งพาการค้าต่างประเทศในระดับสูง และสูงกว่าประเทศเกาหลีด้วยดังนั้นประเทศที่มีลักษณะดังนี้ย่อมได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ตลาดโลกได้ง่าย ทั้งด้านดีและด้านเสียอย่างไรก็ตามสำหรับด้านเสียนั้นไต้หวันได้จัดการลดผลกระทบลงด้วยการกระจายผลผลิตออกหลายประเภท และประเทศ เกาหลีดำเนินการในลักษณะเดียวกัน นอกจากนี้ทั้งสองประเทศยังจัดการเปิดประเทศมากขึ้น รวมทั้งการพยายามแสวงหาทุนจากต่างประเทศ ในประเทศเกาหลีนั้น นอกจากจะดำเนินการให้ดอกเบี้ยในประเทศต่ำแล้วยังใช้วิธีการให้เงินชดเชยสำหรับผู้กู้เงินจากต่างประเทศในอัตราสูงด้วย ขณะเดียวกันก็สามารถป้องกันมิให้เงินทุนในประเทศไหลออกนอกประเทศได้สำเร็จ โดยใช้วิธีการต่าง ๆ รวมทั้งการควบคุมการแลกเปลี่ยนเงินตรา ส่วนในประเทศไต้หวันนั้นมีเงินออมภายในประเทศมากและดอกเบี้ยในประเทศสำหรับผู้ออมนั้นอยู่ในอัตราสูงมากด้วย

โดยทฤษฎีแล้ว การค้าระหว่างประเทศย่อมนำประโยชน์มาให้แก่ประเทศที่สามารถส่งสินค้าออกได้มาก หรือนำเข้าได้ในราคาถูกซึ่งผลได้นั้นย่อมมีการแบ่งสรรระหว่างคนกลุ่มต่างๆ คือ ผู้ส่งออก ผู้ผลิต และผู้บริโภค แต่ผู้ใดจะได้มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความยืดหยุ่นของ demand

และ Supply ตลอดจนราคาสินค้าออกและสินค้าเข้านั้นถูกกระทบโดยการค้ำขึ้นอย่างไร แต่ถ้าประเทศผู้ส่งออกมีขนาดเล็กในตลาดโลก แต่ผู้ซื้อเป็นระบบเศรษฐกิจขนาดใหญ่ ขณะเดียวกันถ้าประเทศผู้ส่งสินค้าเข้าเป็นประเทศเล็กซื้อสินค้าจากประเทศใหญ่ ๆ ประเทศเล็กย่อมไม่มีบทบาทใด ๆ ในการกำหนดราคาซื้อขายสินค้าซึ่งหมายความว่าประโยชน์การนำสินค้าเข้าสู่ผู้บริโภคในประเทศเล็กนั้นย่อมไม่ได้รับความสนใจ ดังนั้นประโยชน์จากการค้าจึงแบ่งกันระหว่างผู้ผลิตและพ่อค้าหรือคนกลางเท่านั้น ส่วนสินค้าออกนั้นผู้ผลิตจะได้ประโยชน์เพียงโดยอ้อมขึ้นกับพ่อค้า ซึ่งในทางปฏิบัติคนกลางในการค้ามีความสำคัญมาก เนื่องจากสามารถเห็นช่องทางการหากำไรระหว่างความแตกต่างของราคาจากประเทศผู้ขายและประเทศผู้ซื้อ และเป็นผู้ที่รับส่วนต่างหรือกำไรจากการค้า โดยคนกลางเหล่านี้ช่วยทำให้ประเทศผู้ส่งออกและผู้ซื้อตระหนักถึงผลประโยชน์การค้า และจะทำหน้าที่ติดต่อจัดการสิ่งต่างๆ ซึ่งทำให้การค้าขายดำเนินไปได้โดยราบรื่น และหน้าที่สำคัญอีกประการของคนกลางคือ การประกันความเสี่ยงของผู้ซื้อ-ผู้ขาย ในการดำเนินการ ดังนั้นคนกลางจึงได้รับผลประโยชน์ค่อนข้างมากจากการค้าระหว่างประเทศ อาจกล่าวได้ว่าคนกลางในการค้าระหว่างประเทศทำหน้าที่ส่วนหนึ่งเป็นนักการตลาดด้วย ในหลาย ๆ ประเทศ เช่น ญี่ปุ่น บริษัทอุตสาหกรรมใหญ่ ๆ หลายแห่งตระหนักถึงผลประโยชน์ที่คนกลางได้รับ จึงพยายามจัดตั้งหน่วยการตลาดของตนเองขึ้นมาเพื่อดึงเอาประโยชน์จากการเป็นคนกลางมาไว้กับบริษัท ในประเทศเกาหลีและประเทศไต้หวันนั้น ทั้งประเทศญี่ปุ่นและสหรัฐ หรือประเทศยุโรปใหญ่ ๆ มาตั้งสำนักงานเพื่อทำหน้าที่คนกลางในกิจการซื้อขายสินค้าอุตสาหกรรมหลายอย่าง ซึ่งประเทศเจ้าบ้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศเกาหลีนั้นพยายามที่จะดึงเอาธุรกิจการเป็นคนกลาง (ส่งออกหรือนำเข้า) ดังกล่าวมาทำเองโดยรัฐบาลให้ความสนับสนุนในด้านต่าง ๆ ปรากฏว่าธุรกิจนี้มีกระจายตัวมากขึ้น เช่น ในทศวรรษที่ 1980S นั้น มีบริษัทใหญ่ ๆ ที่ทำธุรกิจการเป็นคนกลางถึง 10 บริษัท โดยแต่ละบริษัทต่างก็มีสาขามากมาย การทำธุรกิจของบริษัทคนกลางในประเทศเกาหลีนั้น คนกลางจะเข้าไปควบคุมผู้ประกอบการอุตสาหกรรมทั้งด้านคุณภาพผลผลิต ตลอดจนการให้คำแนะนำด้านทั่ว ๆ ไปด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับกิจการขนาดเล็กที่ยังไม่มีความน่าเชื่อถือมากนัก นอกจากนั้นหน่วยธุรกิจคนกลางของเกาหลียังเป็นเหมือนแอมวมองหาหน่วยอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพในการผลิตเพื่อส่งออก และกระตุ้นให้ผู้ผลิตเหล่านั้นทำการผลิต อันจะทำให้ได้ผลตอบแทนที่สูงขึ้น

ทั้งในประเทศเกาหลีและไต้หวันนั้นไม่มีสถิติที่จะแสดงถึงบทบาทของบริษัทคนกลางเหล่านี้ ในการเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจอย่างเด่นชัด แต่อย่างไรก็ตามในประเทศเกาหลีนั้น มีสถิติ

แสดงการเพิ่มของมูลค่าการค้าส่ง ค้าปลีกอย่างมาก ซึ่งส่วนหนึ่งอาจเป็นผลงานของบริษัทเหล่านี้ ในช่วงปี ค.ศ.1950S-1970S คือจากสัดส่วนโดยเฉลี่ย 11.2% ใน GDP เป็น 16.5% ความสำเร็จในการดึงเอาประโยชน์จากการค้าระหว่างประเทศให้กับตนเองของเกาหลีค่อนข้างจะประสบผลสำเร็จมากกว่าได้วัน